

L'Aiguat de Sant Lluç

Admetem col·laboració de tot-hom però no volem anuncis ni esqueles mortuòries

Periòdic quinzenal satíric, polític, humorístic, de la Conca de Barbarà

Redacció: Carretera, 49 - Vilavert

Els originals no's tornen. Si no agraden se vendran a pes de paper al preu del dia

Director Propietari: Ignasi de Llorens Mauri

Any I

Núm. 5

Vilavert 19 Novembre 1931

Número solt 0'15 ptes.

Any 4'00 "

L'home no deu viure per a produir, ha de produir per viure. El que tan sols té l'anhel de produir és com l'avar que acapara or i es deixa morir de gana.

“VILAVERT”

Es evident que la Vila de Vilavert fa una sèrie d'anys que sofreix una crisi en totes les seves activitats i que no progressa ni en cens ni en importància de capacitat. Són diferents les causes que hi contribueixen; unes d'ordre general i per tant insuperables per les nostres forces, i d'altres de caràcter local les quals ben estudiades, potser podrien vencer-les i trencar l'argolla que ofega la nostra Vila.

Vilavert és Vila agrícola, l'equivoc dels seus pobladors ha sigut la no explotació de les riqueses naturals, el convergir a la recerca del jornal a les fàbriques, guixeres, a la Riba i Picamoixons i altres llocs, inconscienment en decretat la seva vida migrada i llastimosa en tots conceptes.

Avui les terres, el terme com vulgarment se diu, respiren una deixadesa aclaparadora, mils i mils ceps, ametllers, olivers i demés arbres productius no rendeixen el que caldria per manca d'adobs, de conreu en el seu degut temps, en una pa-

raula, la manca de braços en els treballs inherents a la diversitat de cultius.

La propietat és distribuïda en un gros tant per cent a dos propietaris i aquests reparteixen les terres a molts arrendadors (potser masses) i aquests tenen el seu jornal i mig d'horta per les quatre plantes que cultiven com un modo recreatiu els dies festius, el secà que sempre és per terme mig cinc o sis jornals lo descuiden en absolut resultant que la major part dels arrendadors cullen 8 cargues de vi que és una vergonya sota el punt de mira pagésivol.

La classe mitjana no dona ni pot donar facilitat al mitger o arrendador perquè sab que'l pagès està enllepolit al jornal seu i al jornal que li porta la dona i fills. Diriem que'l jornal industrial ha sigut la dalla de l'agricultura.

Els comptats propietaris que conreen que gastan mils pessetes en adobs i fan les feines en el seu degut temps son els que cullen, 200 cargues 150, 100 de vi i que els demés productes rendeixen en relació al treball esmerçat.

Un any de bona collita i preus cars és segur que a Vilavert entrarien mils i mils pessetes i en els anys de collita escassa es viuria modestament.

Es vergonyós que Vilavert tingui menys collita de vi que el veí poble de Lilla.

En tota aquesta disbauxa agrícola a vingut la plantació d'aufals que els propietaris mitjans han plantat aburrits de la

manca de jornals i els arrendadors han vist un altre jornal per les moltes segues, i han comprès la poca feina d'aquest cultiu. Resultat que aquestes plantacions no poden ésser viables per la manca d'aigua insuficient per aplacar la sed d'aquest cultiu. El Sindicat Agrícola a pesar del pesigolleig dels seus enemics és una entitat que procura quelcom solucionà el conflicte agrícola. Avui mercès aquesta entitat es gasta més en adobs, sulfat i sofre que ans de la seva existència. A resolt que aquells arrendadors de 12, 10, 8 i menys cargues de vi poden inquibir-lo al Celler que avants tenien que raure a la caritat dels compravremes. El Sindicat deu donar a coneixer per mitjà de conferències «La Reforma Agrària» i fer els possibles de fer donar un tomb en aquesta rutina dèria de empobrir-se.

No tenim altra pretensió que donar una petita visió del problema i cridar l'atenció sobre aquestes qüestions vives i injectar, si possible fos un xic d'optimisme.

Vilavert te possibilitats d'ordre natural per tindre una riquesa i un benestar. Es convenient saber l'abast de la Llei Agrària (deures, préstecs, etc. etc.) i resoldre el plet de la vida de cara a l'esdevenidor,

Vilavert és agrícola. L'Agricultura té que portar-li unà nova vida.

I. DE LL.

VILAVERT

La revista anyal *L'abella d'Or* ha escampat per la nostra Conca uns llibrets amb tof luxe i després de la seva propaganda dedica uns mots elogiosos als diferents pobles, parlant de Vilavert diu:

Si voleu un poble típic de la Conca, ací teniu a Vilavert. Aquesta població té d'allò més caràcter i té una estimació general pel temperament industriós dels seus habitants i per l'excel·lent condició de la seva bonhomia.

Vilavert és una població riolera, airejada i assolellada, sanitàosa, oberta materialment i espiritualment a tots els vents. Un notable esperit de cultura ens joia bon nombre dels seus habitants. En pocs anys s'hi ha fet una tasca meritòria que val la pena de subratllar pel, que significa de devoció a les Lletres i a la

Pàtria.

Al voltant i a la base de Vilavert es produeixen i es descapdellen també indústries de primera qualitat, els productes de les quals s'escampan arreu de la Nostra Terra.

*

El conegut publicista i poeta valencià En Lluís Joan Alcaraz va escriure la esqueient poesia dedicada a la Verge del Mongoy:

“Vilavert”

Com un centinela
c'al poble guardara
com mare amorosa
que'n el seu regàs
xelosa vellara
dalt la montanya
esta la ermiteta
per pins i xipressos
tota rodetjada,
Es ella la mare
que, n'allà la aubada
quan lo Sol roigent
asoma sa cara
al poble desperta
en llengua que canta
de sa campaneta
al ser voltejada,
per be de sa casa
crident al treball
anima en sa parla
igual que joiosa
cantant els avisa
el fi de jornada
mentres que la Verge
que allí dins s'ampara
en ulls amorosos
contempla extasiada
que son poble felis
treballa i descansa,
I aixina la ermita
lligada a son poble.

La vida se'n passa
plorant quant se moren
rient quant se casen
i en dies de festa
cantant alocada.
Jo sento anyorança
per eixes ermites
que'n dies de festa
visiten fadrines
en trajos de seda
i cares boniques
que mentres que resen
en sont pit sospiten
pensant en lo nuvi
que afora la espera
i aixi que elles surten
lo idili es comença
creuanse mirades
que son flama encesa
i mentras contempla
la bona ermiteta
lo esclat de la vida
que allí fermenta
encara en mes força
la seva campana
alegre volteija
i escampa la nova
com fa la mareta
cuant veu orgullosa
que son fill festeit-ja.

BOXA POLITICA

Ha mort el nostre Corresponsal a Barcelona Don Nicanor de la Fuente Roca. Sabiem que un atac d'asma lo retenia al llit però no creiem amb la sorpresa de la brutalitat del fet mort.

L'acte de l'enterrament el dia 21 d'Octubre va palesà una forta manifestació de condol assistint-hi lo millor del periodisme barceloní, artistes, escriptors i tot quant té un nom en el món literari.

El nostre Director va fer acte de presència en la presidència del dol.

Rebin els seus nevots Lluís i Joaquim el nostre sentit pèsam. (E. P. D.).

*

AQUEST número porta retràs com el tren de *mercancies* que arriba a las 3 de la tarda a Montblanc. El motiu ha sigut una tanda de circumstàncies d'ordre internacional mai econòmic. Els accionistes del *Aiguat de Sant Lluç* es reuniren a Ginebra per veure de donar més amples al nostre periòdic.

*

Degut a les moltes ocupacion i preocupacions que tingui que ésser molts dies fora de Vilavart el nostre Director En Ignasi de Llorens s'ha vist obligat deixar els clients. L'Aiguat però no morirà mai. Hi ha masas interessos creats.

*

El dia del aniversari de la catàstrofe del any passat coneguda en la història per San Lluç, ena un casa de la carretera se sentiren plors i *llantos* de ¡Ai mareta meval ¡ai mareta meval!. L'Agutzil va oferir-se i després va riure.

*

Quan els llacs s'exuguen els peixos se moren.
Quan les mairastres pleguen els peixos se belluguen.

*

S'ha descobert que la Font de Xurrac té una virtut curativa en els dolors de donar... les ampollas (de 450 grams) se vendran a tres pessetes trenta cinc céntims. Les serradures del embalatje a càrrec del consignatari Andares.

*

En el cine hi haurà el Desfile de l'Amor i desfiles pels mals de caixals.

*

DEMOGRAFIA.—Refredats butxacals, i rialles en remull.

DE MONTBLANC

En el joc polític de Montblanc hi ha un capellà, un advocat i un impressor. Sota, Cavall i Rei, si lliguen canten les vint o les quaranta però perden perquè l'As i els demés trunfos són de la sobirania popular.

*

L'home que tira més paper que una mula un carro, va exclamà indignat que sembla mentida que aquest paperot de L'AIGUAT DE SANT LLUC tingui a la Conca més circulació que'l «Debate» i «A. B. C.» ¡Suerte que tiene uno!

*

Un client enfadat surt del despatx de un advocat i

diu. ¡Res! *Yo sentado a la puerta de la Kábila esperando que pase el cadáver del enemigo.* ¡Massa gènit!

*

No's pot dir però es rumoreja que una personalitat molt coneguda en el Foru de la Justícia serà anomenat Secretari particular polític del Diputat Pere Rahola Molinas. Si es confirma la nova d'aquest casament demanarem el divorci. Comptem amb la Clara Campoamor. ¡Si vivim massa veurem ases a volar!

*

Guarda llit i la caixa el Secretari de l'Ajuntament. Li desitjem augment en la nòmina.

*

Prompte se començaran i acabaran les conferències de ordre dretà per demanar la revisió d'un article de la Constitució que a provocat molta crema de ceres de conciències. Me sembla, deia un de Prenafeta, que'l clero balla ara amb la més lletja.

*

Hem sigut honorats per unes hores de un fred Siberià que fa preveure que hi haurà moltes castanyes. Menys mal si són de sucre.

*

Els Sindicats reben guanos. Tot és qüestió de rebre en aquests temps.

*

Hi comença haver algún cas de singlot. Per ara no hi ha enterros.

*

Coses que passen i que no haurien de passar:

Que'ls més asiduos concorrents a la «Societat Artesana», del nou arpleg de socis que han fet, perquè han hagut de marxar d'un altre Societat o no els han volgut, són precisament els que havien dit més mal d'aquella entitat recreativa que ara per caritat els ha tingut de recollir.

**

Que'ls bells socis d'aquella casa no s'en fien i estant a l'aguait, perquè són gent que allà on posen el nas enredan el *marro*.

**

Que al dia que's descantellin els treuran d'allí i tot i allavors podran fer aquella Societat tant catalanista que varen anunciar mesos endarrera i que tothom espera encara... amb un pam de nas.

**

Que les Constituents ademés de votar la separació de l'Església de l'Estat havien d'haver votat la separació de certs individus enredaires de pobles que aprofitant-se del vestit que porten gosen calumniant a tothom.

**

Que a l'efecte hom recorda les campanyes que de uns 20 any ençà ha portat aquest individu. La que feu

contra En Fabio Trilles i altres elements d'una Societat recreativa; la d'En Poblet i Teixidó; la d'En Lluis Vives; la d'En Poblet Calderó; la d'En Macià Guarro; la de l'Associació d'Esquerres i ara darrerament contra la restant família que quedava pendent d'agresió i que porta alguns d'aquests mateixos cognoms.

**

Que el dia que publiquem en lletres de motllo el veritable motiu de les renyines d'aquest subjecte amb En Poblet i Teixidó, no li quedaran ganes d'obrir mai més la boca.

**

Que cap altre periòdic de Catalunya porta un record semblant de campanyes personals.

**

Que sortir desde un periòdic fent comèdia en que si ara que menan les Esquerres, els soldats han d'anar o deixar d'anar al Marroc, i dir-se catalanista i defensor de l'Estatut és el comble de la barra.

**

I que si l'Estatut el varen votar cert senyors per fer ara aquesta paròdia, més hauria valgut que hagués-sin tingut la franquesa de no votar-lo. Aixís hauriem conegut tal com són certa gent que es fa passar per catalanistes de la «Lliga» i que ni a això podran arribar mai.

Darrera hora

El número que vé sortirà d'avui en vuit. Tenim que guanyar el retràs i com que comptem amb excès d'original, fem per lo tant, carbó i quartos.

*

Recordem als nostres subscriptors que'l cèlebre forejador de braus «toros» Joselito, morí el dia 21 de Maig de l'any 19... a la plaça de braus de *Talavera de la Reina*.

*

Sembla que prompte se faran reformes en el nostre periòdic a fi de que hi hagin gravats (no de verola) i per lo tant serà més atractiu.

Tenim ofertes d'artistes de talla i de carreró.

*

Hem llegit una mala garba literària que signa un Josep Iglésies en la qüestió Gassol-Queralt.

Allò de la Trinitat, Queralt-Recasens-Talavera, recorda l'empresa Queraltini-Requesenti-Talaverini.

El número pròxim el dedicarem íntegrament a aquest afer.

NOTA IMPORTANT

El número que vé, com siga que's dedicat a la Trinitat que anomena tan desdenyit d'estil literari Josep Iglésies, es repartirà gratuïtament a Montblanc. Hi haurà els tres fotogravats (verola no). Comptem amb la adhesió d'importants personalitats.

¡Fora els Emilianos de Montblanc amb sotana i tot! No hi haurà boxa política, ni versos, ni noves, ni noces, ni enterros, ni aires. ¡Tot per la Trinitat!

Del nostre corresponsal de Tarrasa

DEL DIA

Avui, estan en voga les facecies d'En Gandhi i jo no seria un bon periodista si com tots els bons periodistes no dediquésses unes ralles a aquest il·lustre senyor, tant il·lustre com excèntric i humorístic; si senyors humorista, perquè no sé si Vts. sabran (ni jo tampoc) que l'abans dit senyor té una extraordinària semblança amb el fill de la portera de la casa en la qual prestava molts bons serveis una raspa, una xicoteta (baturra per a més senyes) que jo tenia com a núvia de les festes en los meus bons temps de militar i que'm vaig fer a la Plaça de Catalunya un dia que no tenia ni els 0 30 ptes. que val el cinema.

Doncs si no ho sabien ara ja ho saben; jo que n'el fons tinc certs dots de detectiu, aixís que vaig veurer el primer retrat aparegut en els diaris, em va entrar la sospita que era éll, solsament em feia duptar el que avans no duia per tota indumentària un llensol i em sembla que les cames les tenia una mica més ben tornejades.

Qualsevolga el caràcter extraordinàriament actiu que jo posseheixo no duptarà un sol moment que tant va ésser concebut aquesta sospita com proposar-me esbrinar seguidament la veritat, i amb tal fi baix preparar l'equipatge que n'és habitual en aquests cassos i que consisteix amb una pipa de caràcter, un fregall i un tubo de Shindelikón (no cobro la propaganda) per si em convé el posar-me bigotí i barba postís, un paquet d'escuradents de 0'05 ptes. i aquesta vegada tractant-se d'anar a un país humit com és Anglaterra hi vaig afegir un paraigua i una capsa de pastilles per la tos. Aixís, ben equipat, em vaig dirigir cap el port i no habent-hi cap barco a punt de sortir em vaig decidir a fletar una barca. De moment no'ns entenem de preu amb el barquer però prometent-li que l'ajudaria a remar i que no era gaire lluny ens varem entendre i al cap de quatre dies, set hores i trentacinc minuts quatre segons i mitg varem arribar a Londres mateix pujant

(Acabarà)